

גבעת-חיים

25 ✓

עלון פנימי

הקיבוץ המאוחד

עלון מס' 1019

כ"א בחשוון תשל"ד
16 בנובמבר 1973

המלחמה בעיני בני י"א

רמי פ. (מחנך) פותח: זה חודש ימים שאנו במלחמה. זהו מצב חרום ששינה דברים רבים בחיינו. הערב ברצוננו לתח את דעתנו על המצב הזה, להעריך את מצבינו. מה דעתכם על השינויים האלה, על העבודה שאחם עובדים בגלל מצב החרום. מה הכי קורח שיש לכם על הסידורים בקבוץ בעקבות המלחמה. מה שמעתם מהחברים המגויימים שבאים לבקורים ומה שמעתם מהפצועים. מה בכלל התרשמותכם מהמלחמה הזאת. איך זה דיון אלא שיתח פתחה שכל אחד יכול לגלות את הרעורר לבו ולא תיהיה כל הכוונה. רק אשאל כמה שאלות והראשונות כמה הנכם מרגישים את המלחמה?
לא לומדים - עובדים יתהר - עלינו רובצת אחריות על הענף!

א.: אני מרגישה שהשיגרה מופרעה באופן חמור. השיגרה היתה בלימודים ובעבודה. פתאום לא היו לימודים והעבודה השתנתה. כל המשק השתנה. מורגש שאין במשק בחורים צעירים. שומעים כל הזמן רדיו, רואים טלוויזיה ומצפים לערוך ויש איריה שקרה משהו נורא.

ב.: (קריאת בנינים) ואני דוקא לא שומעת רדיו לא רואה טלוויזיה וגם לא קוראת ערוך!
א.: (ממשיכה) כל השיחות בין החברים נסובות על נושא אחד: הקרבות והידיעות על הרוגים ופצועים וכלל כבר לא חושבים על שום דבר אחר.

רמי: בעוד שנתיים תהיו חיילים, האם השאלות הן גם שאלות שלכם?

ג.: למה רק בעוד שנתיים? איננו יכולים לחכות שנתיים. עלינו להחגיגים עכשיו לצבא. עלינו לעשות משהו. איננו יכולים להשאר כאן ולא לעשות כלום. עלנו לצאת למלחמה ולעזור לצה"ל.

ד.: זאת היא דעה מותעת ג. הוא כבר בן 17 וכגלל זה הוא מרגיש כך. מקומנו כאן בקבוץ. אנחנו ממלאים כאן תפקיד חשוב במלחמה.

א.: גם אני חושבת שעבודתנו בקבוץ עכשיו חשובה. אמנם יש מספיק מתנדבים בקבוץ וזה יוצר רושם כאילו לא צריכים אותנו אבל זה לא נכון: אלה לא יכולים לעבוד במקומנו. מן הצד השני אין להחלים מזה שגם מחוץ לקבוץ יכולנו לעזור הרבה. למשל להחגיגים לעזור בבתי חולים שם שוכבים פצועים קשה שניתן להציל אותם, אבל חסרים כוחות עבודה.

ג.: מה זה יעזור לפצועים אם נעזור בבתי חולים. עבודה האחיות היא מקצועית וזאת לא נוכל לעשות במקומם.

א.: נכון שם לא צריכים אותנו. יש שם מספיק מתנדבים לכל מיני עבודות - עזר. כאן במשק אנו נחוצים כאמת ורק כאן.

רמי: מה הרגשתי, אחם שבטי רצון מעצמכם? אחם חושבים שאחם ממלאים את המוטל עליכם? שאחם עומדים בזה?

ה.: אנחנו עושים כל מה שמבקשים אותנו. אבל, למעשה יכולנו לעשות עוד יותר, למעשה עיינו כל כך הרבה דרישות כלפינו. יש גם מקרים שמישהו לא כל כך בסדר. בעצמי הייתי עד להשתמטות מעבודה. זה היה מיקרה בודד. כלנו הזדעזענו מזה. אלמלא המלחמה היינו אדישים למקרה כזה.

ו.: בכלל כלם השחנו בימי המלחמה. זה לא רק בקבוץ. למשל בכביש בחוץ: עכשיו כל הנהגים עוצרים ולוקחים טרמפיסטים.

רמי: כמה דעתכם על ההתארגנות במשק בימי המלחמה?

(המשך מהדף הקודם)

ג.: אני לא מרוצה מהפעילות החרבותית. גם לפני המלחמה היתה ירודה. ועכשיו - מה קיים? אפילו סרטים לא רואים עכשיו.

א.: זה מוגזם. היו לילות שבת נחמדים. החיילים שלנו סיפרו והיה לפס מה לספר. (כלם מדברים בעירבוביה: למה אין סרטים? למה ביטלו את החג מיד בתחילת המלחמה? במלחמה צריכים להקדין יותר סרטים מהרגיל!)

א.: לדעתי ההתארגנות של המשק לקראת מצב החרום היתה מהירה מאוד ומוצלחת מאוד. כבר למחרת המשיכו בכל הענפים והכל דפק. ובאיזה מהירות הכינו את המיקלטים ואת ההתפלה!

ב.: כן, זה היה בסדר. אז אני חשבתי לי: כל המלחמה חמשך 4-5 ימים. הופתעתי מאוד מהמצב האמיתי. לכלנו היה בהתחלה בסחון מופרז. אולי מישהו היה מושפע מההתפלה - לי זה לא הפריע, כי היה ירחן עלי השפיעו הקורבנות שנפלו. אבל מן הצד השני היתה לי הרגשה טובה: הנה כלנו ביחד. אנו באמת עם אחד. סידרו אותי בחור מקשר על-יד הטלפון. הייתי רץ לחברים אליהם מטלפנים. קראתי למגוייסיים. הכל היה מוכן היטב. החברים חיכו בחדריהם שיבואו לקרוא להם לגיוס. כלם היו מוכנים לכך. כלם חיכו מלובשים ומוכנים לצאת מיד. רק אמרו שלום לאישה וכבר יצאו. הירגשתי מצוין, מלאתי תפקיד.

א.: ואני דוקא בהתחלה לא הירגשתי טוב. עלי נפל פחד בהתחלה. בתוך חוכי כלל לא תפסתי: מה קורה כאן?

ו.: גם אני הוכתי בחוסר הבנה בתחילה ולא הבנתי מה מתרחש. שמעתי חדשות אבל זה כאילו לא חדר פנימה. יותר מאוחר התאוששתי והיה לי ביטחון בצה"ל. רק מאוחר יותר הגעתי למשבר וזה בגלל שהיו כל כך הרבה קרבנות ופצועים.

(כאן שוב מדברים כלם ביחד וקשה להבין מי אומר מה. כלם מספרים על האכזבה שהיחה להם מהמצב בתוך הקרבות שהיה לדעתנו בהתחלה. האמון בצה"ל החערר אצל כלם. ההודעות הרשמיות על המצב כחזיתות לא היו מדויקות. על סיגנון הרמטכל "נשבור להם את העצמות!" נמתחת ביקורת-חריפה. כלם חיכו לפעולה מהירה ומכרעה לנצחון מוחלט - והתאכזבו.)

ה.: כשנודע לי על המציאות - קיבלתי הלם. זה כל כך מנוגד למושגים שלנו על כוחו של צה"ל. הפעם לא היה ניצול של כל יכולתנו.

רמי.:מה היחס שלכם כעת לערבים? האם השתנה היחס?

א.: אני שונאת אותם כעת עוד יותר.

ה.: אני דוקא מכבד אותם יותר ומתחשב יותר באיומים שלהם. הם השתנו במלחמה הזאת. רמי.:מה, לדעתכם, הסיכויים לשלום?

א.: למשך שנים רבות אין סיכויים לשלום. האם נוכל חמיד לעמוד במלחמות? הקיום שלנו יהיה רק על יסוד מלחמות? למזלנו הערבים אינם חמיד מאוחדים. המנהיגים שלהם מתחרים בינם לבין עצמם בקיצוניות שלהם והדבר מקל עלינו.

ה.: בכל זאת יש לכל הערבים כונה אחת משותפת: היסול מוחלט של עם ישראל. המלחמה היא אצלנו על הקיום שלנו. על-כן אנו מוכרחים ללחום על כל ישוב.

ז.: יש לנו הרגשה בסחון מופרז, זאת תוצאה מכך שתמיד ניצחנו. אבל עד מהי נוכל חמיד לנצח? ואם פעם נפסיד במלחמה?

א.: אנו כיום פחות בטוחים בצה"ל כתוצאה ממלחמה זו.

ה.: באמת זאת היתה המלחמה הקשה ביותר מכל המלחמות. אם יקרה הדבר ותפרוץ עוד פעם מלחמה - היא לא תהיה יותר קשה. מה לעשות, המחיר היה יקר מאוד. אבל אין ברירה - נשלם כל פעם את המחיר.

ז.: ממה שאני מפחד: פעם תהיה מלחמה ולא נוכל לשלם את המחיר - ואז ניכנע.

א.: גם אני שואלת: עד מהי נוכל לעמוד? זה לא רק מדינות ערב. זה רוסיה אשר דוחפת אותם למלחמה. ויש כאן סכנה של מלחמה בין המעצמות הגדולות, וזאת אומרת סכנה למלחמה-עולם.

רמי.:ביחס לסכנה שנפסיד במלחמה-האם עלינו למנוע אותה על-ידי כך שניחן את המכה הראשונה לפני שהם מתחילים?

בחינת האות

בענפי החקלאות

המצב בענפי החקלאות, כפי שהוא מצטייר כשבת, 10 בנובמבר, ישר מפי מרכז הענפים (לשעת הירוס)

ר פ ת: אנו ממשיכים להחזיק את הענף ברמה נאותה, תנובת החלב לא ירדה דמִתְקַדֶּבֶת ל-9000 ליטר ביום. גם מדידת חלב התקיימה כסדרה והראתה 18.7 ליטר בממוצע בעדר, כל זה הודות לצוות עובדים בין-לאומי במלוא מובן המלה. יש להביע הערכה ותודה למתנדבים, העובדים כמעט כל שבת ובקושי מקבלים יום תופש בשבוע, וכן לחברי הגרעין אשר לא פעם חולבים בלילה ועובדים גם ביום. כמובן, ישנה גם שלישיית הזקנים, וטוב שהיא בהרכב מלא; ואחרון אחרון חביב מאד; הבנות שקשה להן מהרבה בחינות והן מעמודי התווך של הענף.

הובלת חלב וזעירות הן חקינות. קוצרים ירק, היה יכול גדול ברודוס, חלק מחלקת החירס האחרונה המיועדת ל"גת" הלך ישר לרפת, קצרנו עוד קציר של יידן ויש מה לאכול.

יוחם היה בחופש לשלשה ימים (בין בית - הכראה וחזרה ליחידתו) ועזר להסדיר כמה בעיות. אלי שוחרר מהצבא וחזר לעבודה וכן אחד אשר גם לפני כן עבד לפחות חלקית.

בימים אלה נמכרו 25 עגלים, קצת-ליני הזמן בגלל חוסר מקום, כל עגל, קרוב ל-3000 וזה מעט עזרה לקופת המשק בימים טרופים אלה. קבלנו הודעה שהעגלת המערבלת הגיעה מחו"ל ונמצאת בנמל וחהיה לה משנה חשיבות אם נדע להשחמש בחחליפי הערובת למיניהם - זבל ערפות, פסולת כוחנה ועוד - בערוב עם גרעינים. הבעיה היא שבכדי להשחמש בה בצורה נכונה צריך, לפחות בהחחלה, צוות מנוסה וראש פנוי.

מדאיגה ההפסקה המוחלטת של כל בניה. הסככות החדשות למעשה גמורות ו"רק" הגב חסר, ובימי הגשם שהיו לפני שבוע איינו במצב קשה מחוסר מקום. העיכוב בבניית מכון החליבה - מי יודע עד מתי - עלול להביא אותנו, עם יציאת הגרעין בסוף דצמבר, למצב שרק לאלהים יש פחדונות.

בימים האחרונים התחילו בסחיטת פרי ב"גת", ויש כליפות לגיוון התפריט.

מפי פרנטו

הו ד י ה

אלינו לא חזר עדין אף מגויס. אנו משתדלים לשמור על מבנה הענף, עם אותה חלוקת עבודה ואחריות, עם האנשים העומדים לרשותנו. גדי וצ'רלי אחראים על הפיטום, רבקה ונירה עובדות ברביה, עתה חזרה אליהן גם אסליה ועוזר על ידם בחור מהגרעין. ליורה קיל הצטרפה אל חנה בכית-האימון, המכיל 6000 אפרוח. עובדים 4 בחורים מהגרעין ו-3 מתנדבים. אנו מבצעים את כל העבודות הדרושות - חיסונים, הזרקות, הזרעה, משלוחים. משתדלים מאד לשמור על רמה נאותה של ביצוע, ועומדים בזה.

שתי להקות הטלה עומדות בהטלה לפי התכנית. להקת ינואר ירדה בזמן ההאפלה ועלתה ל-250 ביצה במקום 400 לפי התכנית, ז.א. יהיה הפסד של כ-10.000 ביצי רביה - מכמות מתוכננת של 400.000 - זה לא אחוז גדול.

בפיטום היתה לפני שבועיים התפרצות של מחלות בקבוצות הצעירות, בדומה להתפרצות מחלות שהיתה לפני שנה באותה עונה. התגברנו עליה מהר ע"י שני סיבובים של הזרקות ועם 4 עד 5 אחוז חמותה, גם זה בדומה לאשחקו. הלהקות המבוגרות יציבות מאד מבחינת בריאות. כאן יש פיגור מסוים בשיווק וחוך שבועיים עלינו להוציא 2.500 נקבות בכדי לפנות מקום לאלה היוצאים מכית-אימון.

קשיי השיווק היו בראשית המלחמה בגלל הובלה, עתה הסיבה היא המחסנים הגדולים שהצטברו במשקים, עומדות להקות של נקבות בגיל 5 - 6 חודשים, בתי האימון מלאים ואין לאן להוציא. אותנו תפסה המלחמה מבחינת שיווק במצב אידיאלי, והפיגור יהיה קטן יחסית.

אין בעיה של חערובת, היא מגיעה לפי הזמנה ובזמן. בשבועות הקרובים גם ניגש למימוש חכנית הפיתוח, נבנה חדר חושך שני בסככת הורדים לשם ניצול מלא של שלוחת הרבייה. יש לציין את מסירותם של חברי הגרעין אשר ממש החבגור במשך חודש המלחמה. ואצל המתנדבים היהודים נדלק איזה זיק, הם מרגישים שזה "שלנו" והם נקשרו חזק.

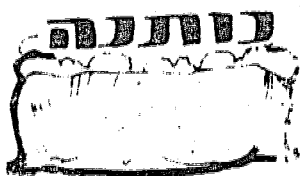
ואם תשאלו איך זה יתכן שענף מסובך כמו ההודיה מסוגל להמשיך ללא תקלות כשכל הצוות המקצועי איננו - הרי רק בגלל זה שבשנתיים האחרונות נעשתה עבודה כה רצינית של ביסוס שיטות והתקדמות בארגון. עתה נוכל להמשיך עם כוחות פחות מקצועיים - אבל לא פחות מסורים.

מפי בנימין פרנק

כ ו ת נ ה

המלחמה מצאה אותנו עם פחות מחצי שטח קטוף והקטפת החדשה מקולקלת וחכנית של הפסקה ל-4 ימים יומיים אמנם לא קטפנו, אחר כך לקחנו חברים מהפרדס וצבי אגמי הכניס אותם לעבודת הקטיף על קטפת שהיתה חדשה גם בשבילי. צבי עצמו היה מגויס לשמירה בסביבה, ישן במקום ריכוז, ובבוקר לקחנו אותו משם לעבודה! הצטרף לזה גיורא וינר וכך עבדנו עם 3 אנשים על 2 קטפות בהחלה ימים ארוכים מאד. ואז, בסוף השבוע, הופיע אלן, בנקר למחרת ב-5 היה בעבודה. אז התפנה גיורא להסעות עובדים וסידורי אה.ס. עד 25 באוקטובר גמרנו את הקטיף הראשון בבית וב-26 התחלנו לקטוף באורות-יעקב, עם שתי קטפות ו-3 אנשים: רמי, אלן, ופבריס. צבי בינתיים השתחרר אבל היה עסוק 3 ימים בקטיף תירס בבית. עתה הוא מחליף את פבריס על הקטפת. אני עצמי, (שמעון יוגב) נוסע כל בוקר עם העובדים לאשדות וחוזר בצהריים באוטובוס. מתוכנן קטיף שני בבית, בין הואדיות בחלקה 9 בקקון.

פיגור רציני התהווה בעבודות הכיסוח והחריש. גייסו לנו 2 טרקטורים; החקשרנו עם בעל טרקטור מכפר - חגלה. קודם ירד גשם, עכשיו הטרקטור מקולקל... לא יהיה דישון כי אין דשן ולא ברור אם יהיה זיכול.

השבוע, למזלנו, השתחרר איגנץ וקבל את ריכוז הענף. היום מתחילים בהובלת הכותנה המאוחדת. שמאי דאג במיוחד לכסוי האיחסון. גמר את המבצע - והאגייסן

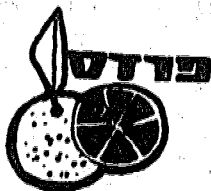
ועוד יש לציין כי הבנות המתנדבות ביצעו את עבודת החידוק במסירות בלתי רגילה.

מפי שמעון

פ ר ד ס

קוטפים קלמנטינות: אין פיגור. קטפנו 10 טון לימון לשוק - במחיר טוב מאד (אין בררה) קטפנו כבר 40 טון ושינגטון ו-50 טון אשכוליות. מרבית בתי האריזה של תנובה אקספורט עובדים ומאיצים בנו לשלוח פרי. הפרדסנים הפרטיים עדין לא קוטפים במלוא ההיקף וצריך לנצל את שעת הכושר - אבל חסרים קוטפים.

גם על יתר העבודות אנו משחלטים בעזרת המתנדבים אשר נעשו עצמאיים יותר ומראים עתה את יכולתם. מק (ההודי) קבל על עצמו את ההשקאה בכל הפרדס ועתה הוא האחראי לקבוצת העפרונים. אם תוך שבוע לא ירד גשם נאלץ לחזור להשקאה. גם ילדי כיתות י' ו-י'א עזרו הרבה בימי שבת בריסוסים וביצעו זאת במלוא האחרייות.

מפי איתן קליש

פרוץ המלחמה מצא אותנו לא מוכנים לקראת העונה - כסוי החממה, חנורים, אורור, אינסולציה בחממה א' המשונטעת, כל אלה לא היו מסודרים. עונת היצוא זה עתה החלה.

נשארתי לבדי עם כל הסידורים והעבודות המקצועיות. בעזרת מתנדבואחד, מהגרעין שכבר הפסיק לעבוד, הצלחנו עד היום להשלים פחות או יותר את החסר. בחממה ג' עובדים 3 חנורים ואח שנים הנוחרים נפעיל במשך השבוע. חממה א' מכוסה ובעזרת זכריה בירן נפעיל גם שם את החנורים והאורור.

גל הפרחים של אוקטובר - רק מחממה ג' - נקטף רק בחלקו ליצוא - חלק גדול נקטף בגלל מחלות, בעקבות תקלות שונות, החגברנו עליהן ואנו מקווים לגל שני טוב לקראת סוף החודש. בחממה א' שהיתה עדין פתוחה, נאלצנו להלחם בהתקפת פרודניה, נקווה שבהצלחה. גם נגד קמחון נאלצנו לרסס. גם בחממה א' אנחנו מצפים לקראת סוף החודש לגל ראשון של פרחים מהזנים החדשים בלינדה - פרח קטן מהסוג של סויטהארט, פורה מאד - וסוניה - דומה לסופרסטאר בסיווגו אבל עולה עליו. ביכול וגם בביקוש.

בתיא והדסה אחראיות לאריזה. יהודית בלאו ורבקה גם מתגייסות בימים אלה. נשארה רבקה וסרמן ולקראת גל הפרחים הצפוי נהיה זקוקים לתוספת קוטפוח ואורזות.

מזלנו שהיקף הענף צומצם...

מפי דב קמינסקי

אשר צפרייר שקיבל על עצמו לעזור ליואל קציר הוסיף כמה משפטים להשלמת התמונה:

איחסנו קרוב ל-200 טון כותנה בשדה. היום החלנו להעביר אותה למנפטה ותוך שלשה ימים מקווים לסיים. - איגנץ גייס טרקטורים ועגלות מכל הסביבה במבצע גדול של התארגנות איזורית או יותר נכון של עזרה הדדית של שכנים.

בעצם יום כיפור זרענו במהדרין 40 דונם סלק מספוא - אחרי הפסקה של הרבה מאד שנים בהם לא עסקנו בגידול זה. הוא נבט ואפילו דיילנו אותו - ובכל זאת החלטנו, חוץ התייעצות עם בעלי מקצוע בסביבה, להפוך את החלקה. פשוט, איש מאלה הנמצאים בבית איננו מביין בגידול זה.

נזרע במהדרין 220 דונם חלתן וחטיטה לחחמיץ, בשטחים של הכרם הזקן זרענו בימים אלה אספסת, עוד חלקה קטנה בקיה - לא ישר שטח בלתי מעובד ואפילו נחדש את המרעה על יד המרפאה.

אם בהתחלת המלחמה היה קצח עודף עובדים, מחוסר התארגנות וגם בגלל שהעונה הזאת היא תמיד חלשה אצלנו, הרי עכשיו חסרים עובדים לקטיף ואנו מחקים בכליון עיניים לקבוצה הדנית שצוייכה להגיע השבוע ל-3 עד 6 חודשים. היא תהיה של הפרדס וצוות הפרדס גם קיבל על עצמו לקלוט אותה חברתית.

כידוע, נשארנו בלי משאיות וגם שני טרקטורים גויסו. נשארנו עם הטרנזיט והטנדר של הכותנה, וכל הובלה שיש בה נפח, נעשית על ידי הפלאומסטר ועגלת טרקטור - כגון כלובים מתל-אביב, דשן מפחה-תקוה וחמרי לימח מחיפה. גם לשרה יוצאים כמובן בעגלת טרקטור - כמו בזמנים ההם. גם מהקואופרטיב קשה מאד להשיג משאית.

במשך חדש ימים עסקנו בסתימת חורים וכיבוי שריפות. עתה הכוונה היא לעבוד ביתר תכניתיות - חיילים כאים לחופשה, אפשר להתייעץ ומאידך מצב החירום נמשך. אנו ניגשים לתכנון המשק לחודשים הקרובים כולל עבודות פיתוח הכרחיות כגון גמר הסככות ברפת, חדר החשך בהודיה ועוד.

גם בית - החרושת יהארגן להתחלת העונה, עם שחרורם, או שחרורם הקרוב, של כמה אנשי מפחח במפעל.

מפי אשר צפרייר

אח האינפורמציה מענפי החקלאות ליקטה: לילי

לידיעת החיילים והשפלותיהם!
החל מיום א' 18.11.73 תופסק התורנות ל-3 מרכיבי האלפון
משעה 12:00 בלילה עד 6:00 בבוקר.
בכל שאר שעות היום, תימשך התורנות כמקובל...

דו"ח על כית"ר "גח"

מאז הדו"ח האחרון מלפני שבועיים, ישתפר במידת מה המצב בשלשה תחומים, לפי סדר חשיבותם:

א. כוח אדם: שוחררו 3 בעלי מקצוע מהצבא: משה ביגון (חשמלאי), ברוך גשן (אחראי למחלקה הטכנית), ורפי לביא (מכוונח מכירה). כן שוחררו מספר עובדי ייצור במחלקת פרי-הדר והבוטניה וכנראה ישוחררו בימים הקרובים אנשים נוספים. יחד עם זאת בעיה התעסוקה קיימת כל עוד לא יגיעו למפעל קמויות מספיקות של פרי מבחי-האריזה. יש לקחת בחשבון את העובדה, שהשנה לא עיבדנו זיתים בגלל חוסר יכולת. אריזה הזיתים בתקופת נובמבר-דצמבר העסיקה כ-20 עובדים. כחוצאה מההתייחסות של כל מרכיבי הייצור, כולל הקבועות של המפעל, אנו חייבים גם לבדוק את כל סעיפי העבודה לשם ייעול וחיסכון בכוח-אדם. לשם כך נבחרה ועדה מצומצמת במזכירות "גח". כן סוכס להביא את כל בעיות השעה (ניצול יתר של שעות הייצור, הקפדה על שעות עבודה, שמירה על חומרי-גלם ואריזה וחיסכון בחשמל ובמים) בפני אספת חברים עובדי "גח" ובפני אסיפת העובדים השכירים. החל המאבק על שמירת רווחיותו של המפעל שאפשר להשיגו רק על-ידי שיחוף מלא של כל ציבור העובדים במפעל.

סה"כ עובדים 75 - 80 עובדיה בייצור וכ-80 עובדים בשירותים שונים (כולל המעבדה, המחלה הטכנית, המחסנים, המשרדים וכ"ב).

ב. הובלות: ענייני ההובלות הם עדיין צואר הבקבוק וכנראה גם יישאר, כל עוד הממשלה לא תשנה את מדיניותה הקיימת ותחזיר את ענין הובלת המשאיות לידי הקואופרטיבים. קשה לתאר את הבזבוז במשאבים בענייני התחבורה למרות כל הרצון הטוב של האנשים העוסקים בנושא זה. העניין הוא פשוט: כאשר אין מניע כלכלי והניהול אינו מקצועי, התפוקה תהיה נמוכה וההוצאות לפחות פי שניים. בחודש אוקטובר ביצענו ייצוא רק 180.000 דולר אבל אנו מקדים להגיע בחדש נובמבר לייצוא של לפחות 400.000 דולר. אלה הן עובדות הקובעות את יכולת המפעל לעמוד בהחייבויות הכספיות כלפי המוסדות והבנקים וכמובן לגבי המשקיים.

ג. אספקת חומרי-גלם: אנו מצפים לגידול כמויות הפרי אשר יסופקו על-ידי בתי האריזה, עד היום קבלנו כ-700 טון פרי מכל הסוגים (בעיקר אשכוליות). קופסאות החלף להגיע השבוע בכמויות סבירות, כך שהייצור ממשיך ללא הפעעות. אנו מבצעים הזמנות לצה"ל של משקאות פרי-הדר מרוכזים ואורזים תרכיז קפוא עבור לקוחות שלנו באירופה.

מחלקת הבוטניה מוצפת הזמנות, בעיקר לייצוא, אבל לא יכולה עדיין לייצר במלוא הקצב בגלל מחסור בבוטנים. אנו מצפים בשבוע הבא למשלוח ראשון של בוטנים מחו"ל.

יצחק המאירי

צו השעה הנכון: חסכוני

ח ב ר - חסוך בחשמל ! ובמים !

הקפד על כיבוי אורות במרפס,

בשירותים ובכל פינה בחדר שאין בה שימוש הכרחי.

המעה בהדלקת הנורית חשמל הצורכים

כמות גדולה מאד של חשמל.

הקפד על מניעת בזבוז במצרכי מזון !

במזכירות

ישיבת מזכירות מיום 9.11.73

1. עד לשחרורם של חברי המזכירות נקבע צוות פעולה לתקופה הקרובה וההרכב יובא לאישור האסיפה:
 יואל קציר - רכז משק
 אשר צפיר - עבודה ורכב
 יעקב שפי - גזבר
 עדה בארי - מזכירה
2. חברים נוספים וקבועים: טיבי שחר, רוח בן-שלום, חנה בן אהרן, אריה פטקי. במקביל מטפלים כאופן נמרץ בשחרורם של גיורא מגל, צבי מנבר, וגיורא בר.
3. אשר הציג בפני המזכירות את בעיות הרכב:
 א. השבתת רכב ליום בשבוע.
 ב. הצעה לבטול נסיעות פרטיות.
 ג. רכוז נסיעות בריאות בידי ענת לב.
 ד. אזהרה על נסיעה במהירות מופרזת והצעה שכל נזק ייזקף ע"ח החבר.
 כל הסעיפים הנ"ל יובאו לדיון באסיפה.
4. תקציבי כלכלה רביגוד - רחל שולר וחוה ק. הציגו את בעיית החייקרות המצרכים והלבוש ונערכה בדיקה של התקציב בסעיפים אלה. סוכם איתן בשלב זה להשאר בתחום התקציב הקיים למרות ההתייקרויות עד אשר תבוק מחדש חכנית המשק לאור המצב החדש שנוצר כתוצאה מהמלחמה.
5. הסבת תנאים למתנדבים המזכירות החליטה לבצע החלטות שנקבעו עוד לפני המלחמה בנוגע לאספקה קטנה ועישון.
 א. תקציב המתנדבים יעלה מ-6.50 ל-10 לחדש.
 ב. תקציב העישון 6 קופסאות (סילון) לשבוע עם אפשרות של המרה בסיגריות טובות יותר באותו הסכום (3 "רויאל" או 2 "טיים").
 ג. קמח וסוכר יינתנו לפי הצורך - בעיקר לאפיית עוגות לימי הולדת ע"י פדות.
 ד. למסיבת ליל שבת יקבלו המתנדבים שני ארגזי בירה כל שבוע.
 ה. הגדלת תקציב לחברים המאמצים מתנדבים - הוחלט לחכות עם סעיף זה לבירור עם סולל. כרגע עומד הסכום על -2 לחדש.
 יש לקחת בחשבון שלבד התקציב האישי של -10 לוקחת פדות חמרי נקיון, דליים וסמרטוטים, מגבים ומטאטים וכד' כך שהסה"כ מגיע לתקציב של חניך שהוא -14. החישוב הוא:
 -10 ל תקציב אישי, -2 ל עבור חמרי נקיון ו-2 ל למשפחות מאמצות - סה"כ -14 ל כפי שנודש ע"י מזכירות הקבוץ המאוחד.

באסיפה

אספה מיום 10.11.73

1. הרכב המזכירות. הובא לאישור האספה הרכב של צוות פעולה המחליב את המזכירות הקבועה עד לשחרור חבריה מהגיוס. האספה אישרה את ההרכב כפי שצויין בדו"ח מישיבת המזכירות.
2. מלווה מרצון - אריה פטקי הציג את אופן כצוע מלווה-מלחמה מרצון. הוטל על החנועה הקבוצית סך של 30 מליון לירות. מזה על הקבה"ח סך של 8 מליון לירות. החישוב של גובה הסכום לגבי כל משק היה:
 א. בסיס החלתי - מספר החברים במשק x 200 ל
 ב. לפי זה יצא הסך של 3.5 מליון לירות לקבה"ח. מזכירות הקבוץ החליטה להטיל על 8 משקים עול נוסף בסך 4.5 מליון לירות ולשחרר את המשקים הקטנים מהנשל הנוסף.
 ג. גבעת חיים נכללה בחוך 8 המשקים והוטל על סכום נוסף של 90 אלף לירות. סה"כ חשלם גבעת חיים 400 אלף לירות. כמובן שזו השקעה גדולה שיהיה לה ביטוי בחכנית המשק. על המזכירות יהיה לעבד הצעה חדשה של חכנית השקעות, אשר תכלול את הסכום הנ"ל ע"י קיצוץ השקעות שקודם הוכנסו לחכנית. כל זאת כמובן יובא לדיון לאישור האספה. הסכום של 400 אלף לירות הוטל על המשק כגוף. מכאן יש להבין שחרומות החברים מתקציבם האישי יש בהן כפילות, מאחר והחרומות נכללות בחוך הסכום של 400 אלף לירות (איננו נדרשים לתת למעלה מזה).
 המשך בדף-9

המשך של דרי"ח מהאספה ב-10.11

7. המלווה מרצון ניתן כהלואה ל-15 שנה ב% 3 ריבית. החשלוס הראשון מתחיל בדצמבר 73 ויתבצע ב- 8 חשלומים חודשיים.

3. ג. כ. ב: הובא לדיון באספה הצעה לשמוש ברכב:

א. השבתת רכב ליוח בשבוע. דבר זה אינו חלויכמוכן ברצוננו והוא החלטת הממשלה וחוק במדינה.

ב. בטול נסיעות פרטיות - החברים התנגדו להצעה זו. האספה הורידה את ההצעה מסדר היום. העריף הנסיעות ייבדק מחדש.

ג. ענה לב הסבירה במפורט את בעית הנסיעות ע"ח בריאות. ישנו אי - חאום ובזבוז רב בנסיעות לצרכי כריאות ועלינו יהיה לחסוך ככל האפשר בסעיף זה. יחכנו גם נסיעות באוטובוס, דבר שלא מקובל בכלל בזמן האחרון. החברים נתבקשו לחאס עם ענת את הנסיעות ולהמנע ככל האפשר מנסיעה במוניות, שגם כאן חלה התיקרות גדולה.

ד. האספה אישרה את החלטת המזכירות שכל נזק שיגרם ע"י נסיעה במהירות מופרזת יזקף ע"ח החבר. המשטרה פתחה בפעולה נמרצת להניעת נסיעות במהירות מופרזת, שמלבד הסכנה לחיי אדם גורמת לצריכה מוגדלת של דלק.

x x x x x x x x

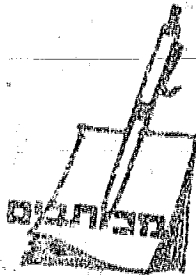
מ ב ר ק

ל ק ב ו ץ ג בעת-חיים המאוחד

ו למשפחותיו השכולות

אנו א"תכם באבלכם הכבד

מיכל ואמיר אסף, (ונצואלה)

התאריך: 8.11.73

שלום לילי !

מכיון שקבלת הפנים שארכו לי בבית כשבאתי בפעם הראשונה עוררה בי התרגשות רבה החלטתי לכתוב משהו על-כך ליומן המשק. ראני מעוניין שתפרסמי את זה:

לאחר חודש כה ארוך שנמשך כמו כמה שנים, סוף סוף קבלתי 48שעות חופשה הניתחה. לאחר נסיעה ארוכה ומעיפת מאפריקה (מהצד המערבי של התעלה). הגעתי הביתה, למרות שהיה קצת קשה למצוא את הדרך, אבל בעזרת המצפן שהיה ברשותי הצלחתי להגיע איכשהו. לאחר שהורדתי את כל "הפקלך", נגשתי לאכול ארוחה-ערב כי השעה הייתה 19.30. אני מתקרב בצעדים איטיים לחדר האוכל, הכל נראה מוזר פשוט שכחתי איך נראה המשק. בדרך כבר חפסו אותי כמה חברים ששאלו לשלומי. אני עומד בכניסה לחדר האוכל ופשוט מהסס להיכנס, אבל כבר בכניסה עומדות בנות מהכיתה שלי, עומדות ומסתכלות המומות אלי כי פשוט אי אפשר להכיר אותי עם הזקן שגדלתי וכל שכבות הליכלוך על הפנים - חושבים שבאמת הגעתי מאפריקה. אני גם כאן עומד מבולבל לגמרי מהנסיעה הארוכה ומכל החודש הארוך שעברנו.

לאחר כמה שניות של שהייה כלם קופצים אלי מכל הכיוונים מנשקים, מחבקים, או סתם נוחנים לחיצת יד חמה. אומרים שלום, שואלים מה קרה לך, למה לא רואים אותך כל-כך הרבה זמן? מה נשמע אצלכם שם? האם תפחת שוב מלחמה? ואני עומד מופתע ופשוט לא יודע מה לענות ומה לעשות, הכל נראה כמו הלום. נגשרת אלי אמהות ואבות ושואלים אם במקרה פגשתי את בנהם בדרך, או שמעתי משהו מהם. בקושי פלסתי דרך אל המגשים והאוכל, אבל אני עומד ולא יודע מה לקחת לאכול. כאילו שלא אכלתי אף פעם בהגשח עצמית. כמובן לקחתי מאכלי חלב וביצים שחסרים לנו שם מאד.

אני מתישב סוף סוף לאכול אבל אני לא יכול לאכול: מדוע ממשיכים להגיע גלים של חברים אלי שעוד לא שאלו לשלומי ולכל אחד חייבים להשיב על שאלותיו? כל אחד מהחברים מזמין אותי אליו לחדר לשמוע קצת ספורים. אבל אני שעוד לא הספקתי להתרחץ, עומד נבוך ולא יודע לאן לפנות. זו הייתה קבלת פנים שלא אשכח לעולם. היא עוררה בי התרגשות שאי אפשר לתאר.

שלמה בלאו

ה ש מ ר מ כ ת ב י ם :

התאריך: 5.11.73

למזכירות ולבית גבעה - חיים הרבה שלום!

יש לכל אחד מאתנו - אורות וצללים בחייו הקבוציים. יש הרבה לבטים והמוץ משברים. יש כאלה המתאוששים בקלות וישנם כמובן הגוררים איתם ספיחים רבים. אלא שפחאום בדגעים הגדולים של המלחמה הכל נעלם ואתה מרגיש שזהו בית - ויותר מזה - שכולנו משפחה אחת. אח אוהב דקות נפלאות של הבית בחופשה קצרה קשה לתאר אבל לכולכם - חודה. נקוה שימים גדולים אלה ילכו איתנו ימים רבים לאחר המערכה ונדמה שבזכותם נעזור גם לאוהב משפחות שמהן כבר לא כולם איתנו.

מאמיר

ד"ש לכולכם

התאריך: 3.11.73

לעורך שלום!

חזרתי עכשיו מחופשה קצרה בבית ואני מוכרח לבטא את שהרגשתי וראיתי בדיותי בבית.

כמי שקופץ ליום יומי ובעקר מאיזור שקט כמו "שרם" נראה לי שאחם עומדים במערכה קשה כמו בחזית אם לא יותר, אורח האימים, חוסר הידיעה את העומד לקרות, הדאגה לגורל בנים ובעלים שאין מהם ידיעות, האבל על הנופלים, כל אלה קשים מנשוא, ענן שחור העוטף את הקיבוץ, ענן שכל קרן אור בצורה אינפורמציה ולו הדלה ביותר נבלעת בצמא ועוברת במהירות מפה לאוזן.

בולטת העיפות מעבודה שהיא למעלה מכוחכם ומדאגה חמידית. בולט בחיסכול שאין בידכם להושיע, לסיים כבר את המלחמה הזאת העקובה מדם, אשר החפחה בצורה נוראה כל-כך.

אותה הרגשת חסכול אשר אני מרגיש על שאין ביכולתי לחזור מיד הכיחה ולעזור לכם בעבודה הקשה ואני נאלץ לשבת פה בחוסר מעש.

חזרתי לצבא בהרגשה שהחזית שלכם היחומה, השכולה וחסרת האונים, היא האיומה בחזיתות.

לא אוכל לסיים מבלי לציין את כל אלה התורמים בכל מאודם להחזקת המשק. הגרעין, ובעיקר המתנדבים. ראיתי שהם מוותרים על משפחתם ולימודים ונלחמים בהוריהם הלוחצים עליהם לברוח. אין שום אפשרות למדוד את עבודתם בכסף פשוט איני רואה כיצד היה משהו זז במשק בלעדיתם, במצב דברים זה איני רואה שום צידוק לעבודה שכמה מהם סובלים מחסכון כיס רציני ושתקציבם בהספקה זעום כל-כך. דברים אלה יש לשנות מיד.

אני מקוה שבקרוב יפרוץ השלום ולא נדע עוד מלחמות.

להתראות גלעד אריאלי

+++++

נה איכות

ה ע ת ו ן ה י ו מ י

בכל בקר נשנית אותה חמונה: מי שבא לחדר אוכל אפילו בשעה 7.30 אינו מוצא עתון. אבל אם הוא טורח ומחפש יוכל לאסוף עתונים משולחנות בהם גמרו לאכול. חדר האוכל איננו בית קפה בו לוקחים עתון לקריאה בשעת הארוחה ומשאירים אותו על השלחן והמלצר מחזיר אותו למקומו לאורח הבא.

מי שרוצה "להציץ" בעתון, אנא, יחזיר אותו לשלחן העתונים. ילד היודע שהוריו יקחו עתון - לא יקח. וגם משפחות מתבקשות להדבר ביניהם, מי לוקח עתון. פשוט - כל יחשוב כל אחד רק על עצמו. בדקנו ומצאנו - מגיעה הכמות המלאה של עתונים: 10 עתונים נוספים - הוצאה של 2000 לישנה. אפילו אם נרצה, לא נוכל עכשיו לקבל טפסים נוספים, כי גם עתונים נשלחים לצבא. לכן קצת החשבות ומחשבה לילי

שבת שלום